REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U OSIJEKU
Osijek, Vukovarska cesta 31

Poslovni broj: Us I-15/2025-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Osijeku, po sutkinji Blanki Sajter, uz sudjelovanje zapisničarke Anice Žigmundić, u upravnom sporu tužitelja […], protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, OIB: 87950783661, kojega zastupa službena osoba […], prema generalnoj punomoći za zastupanje, uz sudjelovanje zainteresirane osobe […], radi rješavanja spora između korisnika i operatora, 20. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/24-01/609, URBROJ: 376-05-2-24-06 od 27. studenog 2024.

II. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi nadoknadi troškove ovoga upravnog spora u iznosu od 1.250,00 (slovima: tisuću dvjesto pedeset) eura, PDV uključen, u roku od 60 dana od dostave pravomoćne odluke o troškovima ovoga upravnog spora.

Obrazloženje

1. Tuženik (i/ili skraćeno: HAKOM) je rješenjem KLASA: UP/I-344-08/2401/609, URBROJ: 376-05-2-24-06 od 27. studenog 2024. odbacio zahtjev za rješavanje spora tužitelja kao korisnika, s operatorom javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga […], zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka.

2.1. Tužitelj u tužbi osporava zakonitost predmetnog rješenja, te, u bitnome, navodi da je tuženiku preporučenom pošiljkom podnio zahtjev za razrješenje spora s operatorom […] kao davateljem telekomunikacijskih usluga prema ugovoru broj […], iz razloga što navedeni davatelj usluga nije ispunio ugovorne obveze te je jednostrano raskinuo ugovor. Ističe da je prema shvaćanju tužitelja u ovom upravnom sporu zainteresirana osoba (prema terminologiji tužitelja – „umješač“) i […], otac tužitelja, kao vlasnik nekretnine na adresi […].

2.2. Tužitelj u tužbi priznaje činjenicu da je zahtjev podnesen sa zakašnjenjem od jednog dana uslijed pogrešnog izračuna roka, no unatoč tome drži da je pobijano rješenje u cijelosti nezakonito. Nadalje, tužitelj tvrdi da je tuženik u svojem postupanju i odlučivanju zlorabio službeni položaj i ovlasti na štetu tužitelja (i oca tužitelja), počinivši više bitnih povreda pravila upravnog postupka, zbog čega je propustio potpuno i točno utvrditi činjenično stanje te je na isto pogrešno primijenio materijalno pravo. Posebno naglašava da je zbog propuštanja roka podnio prijedlog za povrat u prijašnje stanje, o kojem tuženik do dana podnošenja tužbe nije odlučio niti dostavio odluku. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže da sud provede raspravu, te da sud usvoji tužbeni zahtjev, poništi pobijano rješenje tuženika te vrati predmet tuženiku na ponovno odlučivanje.

3.1. Tuženik u odgovoru na tužbu, u bitnome, navodi da je osporavano rješenje doneseno u skladu sa činjeničnim stanjem utvrđenim u pravilno provedenom upravnom postupku, te predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3.2. Tuženik naglašava da i sam tužitelj potvrđuje nesporno utvrđenu činjenicu kako je zahtjev za rješavanje spora podnesen izvan zakonom propisanog roka, odnosno sa zakašnjenjem od jednog dana. Naime, krajnji rok za podnošenje predmetnog zahtjeva istekao je 25. listopada 2024., dok je tužitelj podnio zahtjev tek 26. listopada 2024., pravdajući to pogrešnim izračunom roka od 30 dana.

3.3. U odnosu na mjerodavno materijalno pravo, tuženik upućuje na odredbe članaka 153. i 154. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 76/22. i 14/24. – dalje: ZEK), kao i na opće uvjete poslovanja operatora kojima je uređen postupak rješavanja prigovora i potrošačkih sporova. Ističe kako je člankom 154. stavkom 1. ZEK-a propisano da krajnji korisnik može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti u prekluzivnom roku od 30 dana od dana dostave odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača operatora.

3.4. Očitujući se na tužiteljevo pozivanje na povrat u prijašnje stanje u smislu odredbe članka 82. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj: 47/09 i 110/21 – dalje: ZUP), tuženik navodi da tužitelj navedeni institut pogrešno povezuje s posebnim zakonskim rokom propisanim ZEK-om te da prijedlog za povrat u prijašnje stanje podnesen 11. prosinca 2024. ističe sasvim paušalno, bez navođenja i dokazivanja opravdanih razloga i činjenica na kojima bi se takav prijedlog mogao temeljiti. Također drži neosnovanim tužbene navode o nepravilnostima izreke rješenja i povredama pravila o dostavi iz članaka 98. i 101. ZUP-a.

4.1. Tužitelj je 29. ožujka 2025. dostavio podnesak u kojemu je ponovio tužbene zahtjeve. Tužitelj, u bitnome, navodi da je 14. ožujka 2025. u poštanskom pretincu PP 42 PU 32000 Vukovar pronašao službenu omotnicu suda koja se odnosila na preporučenu pošiljku s povratnicom (oznake […], uz žig HP) s nalogom za dostavu „u

vlastite ruke“, ali bez povratnice koja je bila otrgnuta. Ističe da su se u omotnici nalazila dva pismena – sudsko pismeno poslovnog broja Us I - 15/2015-5 i tuženikov odgovor na tužbu. Nadalje, tužitelj navodi da iz rednog broja sudskog pismena (podbroj 5) proizlazi da je sud sastavljao i druga pismena te ih dostavljao tuženiku ili trećim osobama, a da ta pismena nisu dostavljena tužitelju niti „umješaču“, uključujući odluke o svojstvu zainteresirane osobe i nalog tuženiku za očitovanje. Zbog toga smatra da mu je povrijeđeno zakonsko pravo na izjašnjavanje o svim pravnim pitanjima, činjenicama i dokazima u spisu. Zahtijeva da sud o trošku tuženika izradi presliku cjelokupnog sudskog spisa s omotom te je dostavi tužitelju ili „umješaču“, kako bi se mogli očitovati, dopuniti i proširiti tužbu te predložiti nove dokaze. Također predlaže da se primjerak tužbe i svih pismena dostavi društvu […], kao zainteresiranoj osobi u sporu.

4.2. U odnosu na tuženikov odgovor na tužbu, tužitelj ističe da isti osporava u cijelosti. Smatra da tuženik nije pravovremeno odlučio o njegovu zahtjevu od 29. listopada 2024., te smatra da tuženik nije proveo ispitni postupak ni usmenu raspravu te je onemogućio tužitelju sudjelovanje i izjašnjavanje. Budući da je tuženik zahtjev zaprimio 29. listopada 2024., a rješenje dostavio tek naknadno, tužitelj smatra da je protekao zakonski rok od 30 dana za neposredno rješavanje iz članka 101. stavka 1. ZUP-a, uslijed čega nastupa zakonska predmnjeva usvajanja zahtjeva sukladno članku 102. stavku 1. ZUP-a.

4.3. Zaključno, tužitelj navodi da u cijelosti ostaje kod podnesene tužbe, tužbenog zahtjeva i svih iznesenih prijedloga, uz pridržaj prava na dopunu tužbenih navoda i predlaganje novih dokaza nakon što mu se dostavi preslika cjelokupnog spisa.

5. Sud je tužitelju 3. srpnja 2025. dostavio dopis poslovni broj Us I - 15/2025-10 od 2. lipnja 2025. u kojemu je tužitelja, u povodu zahtjeva za dostavljanjem spisa tuženika, obavijestio da, primjenom članka 113. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj 36/24 i 39/24. – dalje: ZUS)**,** kao stranka ima pravo obavijestiti se o tijeku spora i razgledati spis te o svom trošku umnožiti akte iz spisa, osim akata koji su označeni određenim stupnjem tajnosti. Kako je spis tuženika sudu dostavljen u elektroničkom obliku, sud je pozvao tužitelja da, o svom trošku, zatraži ispis istoga ili sud može, na zahtjev tužitelja, isti dostavi tužitelju u elektroničkom obliku, za što je preduvjet da tužitelj dostavi adresu svoje elektroničke pošte.

6. Tuženik je u podnesku od 11. srpnja 2025. ponovio navode iz odgovora na tužbu, te je istaknuo da je zahtjev tužitelja za povratom u prijašnje stanje iz članka 82. ZUP-a iznesen paušalno, jer ne navodi činjenice na kojima temelji opravdanost prijedloga za povrat u prijašnje stanje.

7. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu, u bitnome navodi, da u cijelosti osporava tužbene navode te predlaže da sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan, uz naknadu troškova spora i to: za radnju sastava tužbe (u iznosu od 1.000,00 eura uz pripadajući iznos PDV-a), sukladno Tbr. 27 i Tbr. 46 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023 i 107/2025). Ističe da je osporavanim rješenjem tuženika pravilno odbačen tužiteljev zahtjev za rješavanje spora zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka, sukladno odredbi članka 154. stavka 1. ZEK-a, kojom je propisano da krajnji korisnik može podnijeti zahtjev za rješavanje spora tuženiku u roku od 30 dana od dana dostave odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača. Navodi kako je odluka Povjerenstva za reklamacije potrošača zainteresirane osobe od 19. rujna 2024. dostavljena tužitelju 25. rujna 2024. (prema preslici povratnice broj […]), zajedno s (pravilnom) poukom o pravnom lijeku o roku od 30 dana za podnošenje zahtjeva

tuženiku. Budući da je tužitelj zahtjev za rješavanje spora podnio tuženiku tek 26. listopada 2024., zainteresirana osoba naglašava da je propustio zakonom propisani rok koji je istekao 25. listopada 2024., slijedom čega nisu bile ispunjene zakonske pretpostavke za vođenje postupka i meritorno odlučivanje. Napominje da navedeno kašnjenje ne spori niti sam tužitelj u tužbi, priznajući zakašnjenje od jednog dana zbog pogrešnog računanja roka, te da je tuženik pravilno primijenio odredbu članka 41. stavka 2. ZUP-a kojom je propisano odbacivanje zahtjeva ako ne postoje zakonske pretpostavke za pokretanje postupka.

8. Zainteresirana osoba je podneskom od 20. studenog 2025. obavijestila sud o otkazu punomoći opunomoćenici zainteresirane osobe, uz obavijest da će se zainteresirana osoba nadalje zastupati samostalno.

9. Tužitelj je 19. prosinca 2025. dostavio podnesak u kojemu je ponovio tužbene navode te je, u bitnome, naveo da u privitku dostavlja dokazna pismena koja se odnose na tužbene navode Ističe da predmetni pravni posao i ugovor sklopljen sa zainteresiranom osobom te njegovo jednostrano kršenje neispunjenjem ugovornih odredbi i ne pružanjem ugovorenih usluga (najprije TV usluga, a potom telefonskih i internetskih) ne predstavlja upravnu stvar, već je procesno riječ o parničnoj, a materijalno o obveznopravnoj stvari, budući da se ne radi o upravnom aktu niti o uskrati prava ili kvaliteti usluga iz nadležnosti tuženika, nego o institutu neispunjenja ugovora. Navodi da je zainteresirana osoba, zlorabeći monopolski položaj i ugled, uputila tužitelja na pravne lijekove prema tuženiku, što je tužitelj, opreza radi, prihvatio, dok se tuženik, umjesto proglašavanja nenadležnim i podnošenja kaznene prijave protiv zainteresirane osobe, izvan zakonskog roka očitovao odbacivanjem pravnog lijeka kao nepravovremenog, pri čemu uopće nije odlučio o istovremeno podnesenom prijedlogu za povrat u prijašnje stanje, što je bio dužan učiniti. Budući da je rješenje dostavljeno izvan zakonskog roka, tužitelj smatra da egzistira predmnjeva usvajanja zahtjeva, radi čega osporeno rješenje ne može proizvoditi učinke te predlaže njegovo poništenje, oglašavanje nezakonitim upute zainteresirane osobe i rješenja tuženika, uz nalaganje snošenja troškova svakoj stranci. Nadalje, navodi da je zainteresirana osoba pokrenula ovršni postupak pred Općinskim sudom u Vukovaru, pod poslovnim brojem Ovrv-[…], zbog čega prijeti opasnost od donošenja proturječnih odluka, pa predlaže i obustavu ovog upravnog spora. Zaključno, tužitelj traži dostavu spisa te predlaže održavanje rasprave na kojoj bi se, uz uvid u dokumentaciju, saslušali tužitelj i njegov „umješač“, kao i svjedoci […],[…], i […], na okolnosti sklapanja i ispunjenja ugovora.

10. Tuženik je 26. siječnja 2026. dostavio očitovanje u kojemu je naveo da osporava tvrdnje tužitelje iznesene u naknadnom podnesku te je istaknuo da je ZEK lex specialis i primjenom načela lex specialis derogat legi generali isključuje primjenu općeg zakona odnosno ZUP-a. Stoga smatra da tužitelj pogrešno navodi da se u vezi članka 101. ZUP-a rješenje moralo dostaviti stranci do 25. studenoga 2024. jer je tuženik postupio u skladu s člankom 154. stavka 9. ZEK-a i donio rješenje u propisanom roku. Također, tuženik ističe da tužitelj navedeni rok pogrešno povezuje s povratom u prijašnje stanje iz članka 82. ZUP-a, koji prijedlog ne sadržava činjenice na kojima bi se temeljio prijedlog.

11. Zainteresirana osoba u podnesku od 27. siječnja 2026. ponavlja već iznesene navode, te ističe da tužitelj u tzv. prijedlogu za povrat u prijašnje stanje, podnesenom gotovo dva mjeseca od propuštanja roka, nije naveo ikakve činjenice na kojima se temelji opravdanost prijedloga, niti je prijedlogu priložen sam zahtjev.

12. Tužitelj je podneskom od 1. listopada 2026. zatražio odgodu zakazanog ročišta (za 6. listopada 2026.) na neodređeno vrijeme iz razloga što mu, prema

njegovom shvaćanju nije omogućen uvid u spis, te iz razloga što cit.:„tužitelj za svoga poslodavca već duže vrijeme na terenu obavlja žurne poslove na velikim udaljenostima od kuće i sjedišta suda“.

13.1. Sud je održao raspravu 6. listopada 2026., primjenom članka 7. ZUS-a, u nazočnosti službene osobe tuženika, a u odsutnosti uredno pozvanih tužitelja i zainteresirane osobe, primjenom članka 91. stavak 3. ZUS-a. Sud je raspravu zakazao i primjenom odredbe članka 6. stavak 1. ZUS-a koji propisuje da će prije donošenja presude sud svakoj stranci dati mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet upravnog spora.

13.2. Na navedenoj raspravi sud je primjenom odredbe članka 93. stavak 2. ZUS-a odbio kao nepotrebne za donošenje odluke dokazne prijedloge: saslušanja u svojstvu svjedoka […] (kao vlasnika nekretnine), kao i svjedoka […] i […], jer za rješavanje ove upravne stvari nisu od utjecaja okolnosti sklapanja i izvršavanja ugovora između tužitelja kao korisnika i zainteresirane osobe kao operatora.

13.3. Suštinski u ovoj upravnoj stvari činjenice bitne za donošenje odluke, suprotno shvaćanju tužitelja, nisu sporne, te je rasprava i zakazana isključivo povodom prijedloga tužitelja.

13.4. Prema odredbi članka 8. ZUS-a sud će upravni spor provesti brzo i bez odugovlačenja, uz izbjegavanje nepotrebnih radnji i troškova, onemogućit će zlouporabu prava stranaka i drugih sudionika u sporu te će odluku donijeti u razumnom roku.

13.5. Tumačenjem navedene odredbe, u kontekstu činjenice da tužitelj nije dostavio mail adresu radi dostave dokumentacije iz spisa tuženika, te traženjem odgode ročišta na neodređeno vrijeme, sud zaključuje da je tužitelj imao intenciju zlouporabiti odugovlačenjem spora pravo stranke u sporu. Stoga sud nije smatrao potrebnim odgađati zakazano ročište, posebno uzevši u obzir da je tužitelj tijekom spora višekratno dostavljao obrazložene podneske i ostvario pravo na izjašnjavanje i sudjelovanje, te da su tužitelju osobno poznate sve relevantne činjenice (kao i dokumentacija spisa).

14. Sud je izveo dokaze čitanjem dokumentacije koja se nalazi u spisu predmeta upravnog postupka u kojem je doneseno osporavano rješenje te u spisu ovoga upravnog spora.

15. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, sukladno odredbi članka 114. stavka 3. ZUS-a, sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

16. Najprije valja istaknuti da sud nije smatrao […] (oca tužitelja) zainteresiranom osobom, obzirom da je iz spisa tuženika razvidno da je upravo tužitelj bio ugovaratelj usluge sa zainteresiranom osobom, te je i u zahtjevu za zasnivanje ugovornog odnosa naveden tužitelj kao vlasnik stana na adresi […].

17. U provedenom upravnom postupku utvrđeno je da je, u povodu reklamacije tužitelja u vezi nezadovoljstva ugovorenim uvjetima za […] fiksnu uslugu po šifri korisnika […] i obračunom mjesečnih naknada i usluga na izdanim računima za mjesec veljaču, ožujak i travanj 2024., zainteresirana osoba 19. rujna 2024., po održanoj sjednici Povjerenstva za reklamaciju potrošača […], donijela odluku kojom se potvrđuje rješenje Centra za upravljanje potrošačkim prigovorima od 17. lipnja 2024., uz valjanu uputu da tužitelj u slučaju da nije zadovoljan odlukom može u roku od 30 dana od dana zaprimanja odluke podnijeti zahtjev za rješavanje spora tuženiku, sukladno članku 154. stavku 1. ZEK-a.

18. Odredbom članka 154. stavak 9. ZEK-a propisano je da Agencija donosi odluku o rješenju spora iz stavka 1. ovoga članka u najkraćem mogućem roku, a najkasnije u roku od 60 dana od dana podnošenja urednog zahtjeva za rješavanje toga spora.

19. Stoga sud smatra da nije osnovan tužbeni navod o postojanju pozitivne predmnjeve usvajanja zahtjeva prema odredbama ZUP-a kao lex generalisa, jer je o zahtjevu odlučeno u zakonskom roku iz članka 154. stavka 9. ZEK-a, kao lex specialisa.

20. Iz priloga odgovora na tužbu zainteresirane osobe proizlazi da je odluka Povjerenstva za reklamacije potrošača zainteresirane osobe od 19. rujna 2024. uredno dostavljena tužitelju 25. rujna 2024. (prema preslici povratnice broj […]).

21. U predmetnom upravnom sporu među strankama je potpuno nesporna odlučna činjenica o kojoj ovisi dopuštenost vođenja upravnog postupka pred tuženikom: zakonski rok od 30 dana za podnošenje zahtjeva za rješavanje spora između korisnika i operatora prema mjerodavnim odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama istekao je dana 25. listopada 2024. godine, dok je tužitelj svoj zahtjev podnio tek 26. listopada 2024., u formi preporučene pošiljke (list 7 spisa). Sam tužitelj u tužbi priznaje navedeno kašnjenje od jednog dana, opravdavajući ga vlastitim pogrešnim izračunom zakonskog roka od 30 dana.

22. Pravila o računanju rokova u upravnom postupku strogo su formalne i kogentne naravi te služe ostvarenju načela pravne sigurnosti i procesne discipline stranaka. Sukladno članku 80. stavku 1. ZUP-a, rokovi se računaju na dane, mjesece i godine. Odredbom članka 80. stavka 2. ZUP-a izričito je propisano da, kad je rok određen na dane, dan kad je dostavljeno pismeno od kojeg počinje teći rok, odnosno dan u koji pada događaj od kojega se računa trajanje roka, ne uračunava se u rok, već se početak roka računa od prvoga sljedećeg dana.

23. Zakonski rok za podnošenje zahtjeva za rješavanje spora pred HAKOM-om je prekluzivni zakonski rok. Istekom posljednjeg dana tog roka (25. listopada 2024.) stranka po samom zakonu (ex lege) gubi pravo na poduzimanje predmetne procesne radnje, a javnopravno tijelo gubi ovlast meritornog odlučivanja o takvom zahtjevu te ga je dužno odbaciti kao nepravodobnog. Stoga nisu osnovani tužbeni navodi da je tuženik bio dužan odlučivati (i) o meritumu upravne stvari.

24. Odredba članka 41. stavak 2. ZUP-a propisuje da kad službena osoba utvrdi da ne postoje zakonske pretpostavke za pokretanje postupka, rješenjem će odbaciti zahtjev.

25. Tužiteljev pokušaj da vlastiti propust u računanju zakonskog roka otkloni institutom povrata u prijašnje stanje u cijelosti je pravno neosnovan i protivan svrsi tog procesnog instituta te načelu procesne discipline.

26. Odredbom članka 82. stavka 1. ZUP-a propisano je da će se stranci koja iz opravdanih razloga propusti u roku obaviti neku radnju, pa je zbog toga propuštanja isključena od obavljanja te radnje, dopustiti na njezin prijedlog povrat u stanje postupka prije propuštanja poduzimanja radnje u određenom roku (povrat u prijašnje stanje). Istim stavkom propisano je da će se povrat u prijašnje stanje dopustiti i stranci koja je iz neznanja ili očitom pogreškom poslala ili predala podnesak na vrijeme, ali nenadležnom javnopravnom tijelu. U konkretnom slučaju, tužitelj nije predao podnesak na vrijeme nenadležnom tijelu, već je podnesak predao nadležnom tijelu (tuženiku), ali nakon isteka prekluzivnog zakonskog roka.

27. Odredbom članka 82. stavka 6. ZUP-a propisano je da podnošenje prijedloga za povrat u prijašnje stanje ni izjavljivanje žalbe protiv rješenja o prijedlogu ne utječu na tijek postupka.

28. Sukladno članku 82. stavku 2. ZUP-a, prijedlog za povrat u prijašnje stanje podnosi se tijelu kod kojeg je trebalo obaviti propuštenu radnju, najkasnije u roku od osam dana od dana kad je prestao razlog koji je prouzročio propuštanje roka. U prijedlogu za povrat u prijašnje stanje moraju se navesti činjenice na kojima se temelji opravdanost prijedloga. Kad se povrat u prijašnje stanje traži zbog toga što je propušten rok za podnošenje podneska, prijedlogu treba priložiti i taj podnesak.

29. Subjektivni propusti stranke, nepažnja, pogrešno računanje vremena i loša organizacija ne predstavljaju opravdane razloge za povrat u prijašnje stanje. Čak i u slučajevima teških objektivnih životnih okolnosti, sudska praksa traži dokazanu apsolutnu objektivnu spriječenost (tako i Upravni sud u Splitu u pravomoćnoj presudi poslovni broj Us I-1052/2024-8 od 6. veljače 2025.).

30. Dakle, tužiteljev pogrešan izračun roka od 30 dana predstavlja isključivo njegov subjektivni propust i nedostatak elementarne procesne pažnje.

31. Valja istaknuti i da je osporavano rješenje tuženika doneseno 27. studenoga 2024. te uručeno strankama 3. prosinca 2024., a tužitelj je prijedlog za povrat u prijašnje stanje podnio tek 11. prosinca 2024. - dakle četrnaest dana nakon što je osporavano rješenje doneseno i osam dana nakon što mu je uručeno, odnosno u trenutku kada je upravni postupak pred tuženikom već bio okončan donošenjem rješenja o odbacivanju nepravodobnog zahtjeva.

32. Budući da je tužitelj propuštenu radnju (podnošenje zahtjeva za rješavanje spora pred HAKOM-om) poduzeo 26. listopada 2024., razvidno je da je tog dana (26. listopada 2024.) već bio prestao bilo kakav hipotetski razlog koji je prouzročio propuštanje roka. Stoga je zakonski prekluzivni rok od osam dana iz članka 82. stavka 2. ZUP-a počeo teći 27. listopada 2024. i istekao početkom studenoga 2024. godine.

33. U odnosu na činjenicu da tuženik nije odlučio o prijedlogu za povrat u prijašnje stanje stav je suda da samo u situaciji kada je prijedlog za povrat u prijašnje stanje dopušten, pravodoban i utemeljen na konkretnim činjenicama koje ukazuju na opravdanu spriječenost, tijelo odnosno sud ima obvezu meritorno ispitivati te činjenice i provoditi postupak. Dakle, konačni ishod odluke tuženika u povodu prijedloga može predstavljati samo (za tužitelja negativnu) procesnu odluku.

34. Sukladno članku 82. stavku 6. ZUP-a, činjenica da tuženik nije donio posebnu odluku o takvom naknadnom, nepravodobnom i neobrazloženom prijedlogu ni na koji način ne utječe na zakonitost osporavanog rješenja od 27. studenoga 2024. niti na rješavanje samog predmeta postupka, budući da je nepravodobni zahtjev tužitelja po sili zakona morao biti odbačen.

35. Slijedom iznesenog činjeničnog stanja, a imajući u vidu citirane odredbe materijalnog prava, sud je utvrdio da je tuženik u pravilno provedenom postupku, na pravilno utvrđeno činjenično stanje primijenio relevantne odredbe materijalnog prava, te je dakle, zakonitim rješenjem odbacio zahtjev tužitelja kao nepravodoban. Sud također smatra da je obrazloženje osporavanog rješenja sastavljeno u skladu s odredbom članka 98. stavak 5. ZUP-a.

36. Uzimajući u obzir sve prethodno navedeno, osporena odluka tuženika ocjenjuje se zakonitom, te je sud primjenom članka 116. stavak 1. ZUS-a tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan i odlučio kao u toč. I. izreke ove presude.

37. U odnosu na troškove spora odlučeno je primjenom odredbe članka 147. stavak 1. ZUS-a kojom je propisano da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drugačije propisano.

38. Budući da je tužitelj u ovom upravnom sporu u cijelosti izgubio spor valjalo je u pogledu njegovog (nespecificiranog) zahtjeva za naknadu troška odlučiti kao u toč. II. izreke ove presude.

39. Kako je zainteresirana osoba u cijelosti uspjela u sporu, valjalo je u pogledu troškova zainteresirane osobe, koje sud ocjenjuje opravdanim u smislu odredbe članka 144. stavak 1. ZUS-a, odlučiti kao u toč. III. izreke presude.

U Osijeku, 20. listopada 2026.

Sutkinja
Blanka Sajter

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi ovome sudu u roku od 15 dana od dana dostave presude, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude.

DNA:

1. Tužitelju po opunomoćeniku
2. Tuženiku
3. Zainteresiranoj osobi